

Periodisme i investigació

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web: <http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.cat

Subscripcions: 902 131 025.

L'atenció als subscriptors serà de 9:00 a 14:00 hores.
subscripcions@eltemps.cat

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

President del consell d'administració: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpci Palau.

Redacció de València: Xavier Aliaga, Víctor Maceda
i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Àlex
Milian.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Xavier Bru
de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Salvador Cot, Martí
Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Francesc
Foguet i Boreu, Josep Gifreu, Alex Gorina, Alfons
Llorenc, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-
Collell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Marta Pessarrodona,
Josep Ramoneda, Ferran Sáez Mateu, Josep Maria
Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro.

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Anna Ballbona, Marina Espasa, David Garrido, Ricard
González, Joan Antoni Guerrero, Rosanna Melià, Pelai
Pagés, Óscar Palau, César Palazuelos, Juli Peretó, Josep
Piera, Carles Pont, Montserrat Serra, Lluç Soler, Nicolàs
Tomás, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Paula Amas, Arnau Figueras.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Fer, Salvador
Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa
(Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Nous projectes: Zaida Torregrosa.

Subscripcions: Sumpci Palau.

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.
Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà:
mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap
altra mena, sense permís de l'editor.*

Tot periodisme, d'entrada, per definició i per necessitat, comporta investigació. Poca o molta, segons els casos. Així hauria de ser. Des del breu més breu fins al reportatge, que diuen que n'és el gènere rei. No es pot publicar res que no haja implicat un punt de recerca. Ni que siga per contrastar. Dit això, tothom reconeix un "periodisme d'investigació" diferent. És aquell que hi dedica més temps, més recursos, més atenció. Aquesta mena de periodisme diferenciat a Espanya i al nostre país ha viscut des de la transició dita democràtica moments diferents. És obvi que durant el franquisme es podia investigar ben poca cosa. Alguns periodistes i alguns mitjans ho van fer i ho van pagar ben car: amb sancions, amb suspensions, fins i tot amb empresonaments. La dictadura va saber teixir amb eficàcia una xarxa que controlava la discrepància. Per tant, l'arribada de la democràcia va comportar una època daurada en la investigació periodística. Des del primer decret de l'era democràtica que es referia a la llibertat d'expressió, amb moltíssimes limitacions encara, fins a l'aprovació de la Constitució, que la va consagrar almenys en aparença legal.

Però el periodisme d'investigació també va caure en la temptació groga i va sucumbir massa vegades als interessos de les empreses i a les línies editorials dels diferents mitjans, que consideraven "necessàries" i "prioritàries" algunes investigacions i, per contra, en menysien o en descartaven unes altres. Les diferents capçaleres, doncs, es van especialitzar en allò que els convenia o en allò que consideren que forçosament havia d'interessar als seus lectors segons l'opinió política que s'atribuïen. O que els atribuïen. El "periodisme d'investigació", per tant, ha caigut durant dècades en un gran desprestigi social. Molts professionals i molts professionals han perdut la credibilitat. I avui dia l'opinió pública quan sent parlar d'"investigació" en premsa trau com a defensa raonable l'escepticisme o la desconfiança.

Malgrat tot això, i malgrat les interferències que tan sovint generen empreses, institucions o polítics, la investigació "sincera" continua sent necessària per explicar la realitat. I per interpretar-la. Un "sistema" només és "democràtic" si permet la separació de poders. També del quart poder. Si hi ha periodistes i mitjans que continuen considerant necessari investigar la realitat per descobrir les anomalies, els casos o les trames de corrupció, i ho fan amb honestat i honradesa, tot plegat té sentit. Aquest és exactament el cas de Xavier Vinader, que durant vint anys va col·laborar amb EL TEMPS. La seua mort afebleix el bon periodisme. El més necessari.

Als nostres lectors

Vinader, premsa honesta

Xavier Vinader va publicar el primer article en aquest setmanari ara fa 20 anys. Abordava el descontrol de l'armament nuclear després de la caiguda de la Unió Soviètica. Una qüestió gravíssima que posava en perill la seguretat mundial. Vinader ja gaudia d'una llarga trajectòria i d'un prestigi contrastat en la investigació periodística. Arran de la seua desaparició, EL TEMPS reproduceix aquesta setmana aquell article i el darrer que ens va lliurar, el març passat, sobre la corrupció a Quai des Orfèvres, seu de la direcció de la Policia Judicial a París. Publiquem igualment un perfil de Vinader que ha escrit Víctor Maceda i una entrevista amb ell que vam publicar quan es va estrenar al novembre passat un documental que resseguia el seu treball.